

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA
Rambra del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

LOS HERÉUS.

La situació es una senyora divorciada del seu marit.

Lo marit de aquesta senyora es lo país.

Ella se 'n té la culpa, no ell, qu' es un calsasas, que 's cau de bó y qu' es una iniquitat fer-li una malifeta.

Ella pèl contrari es lo que se 'n diu un cap vert, no pensa més qu' en divertir-se, qu' en anar per la sèva, moure escàndol, renyir ab tots los vehins, contreure deutes, y sortir ab cada etzegallada que tremola 'l misteri.

No té un pá á la post y 's gasta, no diré 'ls quartos, porque tampoch los coneix, sino 'l crédito en coloret y polvos d' arròs per taparse las arrugas, porque encare que no es molt vella ha fet tantas calaveradas, tantas disbauxas, tantas trapisonadas, que está ja més mústiga que una pansa.

Es una dona molt especial.

Per un costat la veurén á missa, fentse la beata, freqüentant las sagristías y mirant de regull als capellans joves y bons mossos.

Per l' altre costat recorre 'ls carrers portant un rumbo que ni una fragata vent en popa.

Al vespre freqüenta 'ls teatros y 'ls salons y tot lo seu orgull es anar ben escotada.

Tè uns cops tant d' ella, una ambició tant desenfrenada, y una *trastienda* tant especial, que ha lograt apoderarse de tots los bens, drets y pertenencias del seu pobre marit, obligantlo á treballar com un negre. Y lo més xocant es que ab excusas de mal género y á copia de fer-li la trabeta, la major part de las vegadas quan lo pobre Jacas vá per cobrar lo seu trist jornal, se troba que ha fet tart y qu' ella l' ha guanyat per má.

Jo no sé: ó en aquest país no hi ha justicia, ó 'l seu marit es un tonto.

Anys endarrera quan encare no s' havian divorciat, ell vá formalisarse. Era 'l mes de Setembre y vá posarse las calsas; vá dir: «á casa jo manó» y vá voler fer l' home.

Ella, la D.ª Marcolfa vá callar fent veure que hi assentia; pero fillets de Déu, per sota má l' hi armava cada enredo, cada tramoya, cada trapissonada y l' hi dava tals disgustos, que 'l pobre home vá caure malalt, postrat, sense forces, sense energia, á la disposició d' aquella trapassera.

No passava dia que no l' hi sortís ab un ciri trencat. Are se l' hi alsavan los carlins porque ella 'ls feya moure: are l' hi sortian cantonals porque ella 'ls alentava: are aprofitant la llibertat que ell volia que hi hagués á casa sèva hi havia perversos ó ximples, que impulsats per ella, ab las sèvas exigencias, tiravan la casa per la finestra.

A copia de disgustos ell vá caure malalt, y ella ab tot lo carinyo de una esposa, vá pèndreli las calsas y vá ferlo dur á l' Hospital.

¡Pobre marit! ¡Pobre país! Mala sort has tingut.

Algunes vegadas, ab los colors de la vergonya á la cara, sense feyna y plé de miseria

surts al carrer; veus á una senyora qu' escombra l' empedrat ab lo róssech del seu vestit, l' hi demanas una limosna, y 't gira la cara: es ella: es la situació.

Ni una engruna del pá de la sèva taula, ni una sombra de la llibertat omnímota que 's reserva; no té per tú més que desdeny: ets un palurdo, ets un pobre, ets indigne de la sèvas pretensions.

Ella mana y disposa, tú treballas: ab lo teu se diverteix: tú treballas y ella cobra.

Y no es això lo pitjor.

D' aquest casament desgraciat varen neix alguns fills, y d' aquests fills no més que un, una noya hermosa com un pom de flors lamenta y comparteix las desdixas del seu pare.

Los dos altres que son dos gallardos sense conciencia, fan la cort á la sèva mare, no per l' amor que l' hi tenen, sino per lo que algun dia pot pervenirlos.

No busquéu en ells la dignitat del jove que proeura lluir las sèvas bonas prenas; no busquéu lo talent ilustrat, l' estudi perseverant, la modestia que brilla més que l' orgull y la vanitat, la laboriositat fecunda, ni cap d' aquellas circumstancias que fan apreciable al home.

Tots dos toleran los vicis de la sèva mare, l' alentan, l' halagan, la respallan, l' hi fan la gara-gara, participan de las sèvas calaveradas y comparteixen ab ella, la dona divorciada, lo desdeny, lo despreci, l' odi contra 'l pobre país.

Una dona portarse mal ab lo seu home es una infamia: un fill mirar contra 'l seu pare es un crim.

Lo partit moderat y lo partit sagastí no tenen siquiera la dignitat de cubrir la sèva conducta.

Van ab la sèva mare, van ab la situació, porque la sèva mare té las claus y té las escripturas de una herencia qu' encare que plena de hipotecas, sempre se 'n pot treure alguna cosa.

Lo partit moderat avants tan beatutxo l' acompanya al ball y l' hi sosté l' abrich, quan ella ensenya las espatllas escotadas.

Lo partit sagastí, avants tant anti-clerical, l' acompanya á l' iglesia y l' hi dona l' aygua beneyta.

Tots dos de boca per endintre, cantan sempre aquella copla que comensa:

«Por dinero baila el perro
y por pan si se lo dan.»

Y ella més espavilada que 'ls seus fills, ella que s' havia de quedar sola ab la sèva conciencia, abandonada de tots, per veure si un dia la soletat l' hi tocava 'l cor ó 's moria d' hipochondria, ella, ab los obsequis y las humillacions del un y del altre, viu y prospera, y 's diverteix y dura.

De manera que aquells dos fills tot esperant la sèva mort, l' hi donan vida.

¡Ah! Seria per desesperarse, no hi hauria remey per nosaltres, si no existís aquella noya hermosa, aquella bona filla que se n' ha anat ab lo seu pare.

Un dia ó altre la situació haurá de donar comptes: un dia ó altre sabrem qui es l' amo á ca 'n Ribot: un dia ó altre hi haurá una heren-

cia, hi haurá un testament, ó una donació, ó un cambi.

Y llavors no han de menjarse la poma 'ls dos heréus, continuadors dels vicis de la sèva mare, sino l' hermosa noya que comparteix las privacions y la pobresa ab lo seu pare.

Si hi ha justicia, l' herencia correspon á la Democracia.

P. K.

TEATROS Y ALTRES FESTAS.

Pocas novetats, nos han presentat los teatros en la present senmana, de manera que casi bé 'ls ne podriam fer franchs.

En cambi, de telò endintre no han faltat comedias y zarzuelas. Lo teatro *Principal* ha sigut pot sé 'l que més joch ha donat; pero á última hora 's deya que la tempestat havia fugit y que tornaba sino á brillá 'l sol, á sortir l' arch de Sant Martí.

En lo Liceo *Aida* y *Hugonots* proporcionan llarchs aplausos á la companyia y bonas entradas á la empresa. Compreném que mentres dongan no s' presentin novas obras; pero recordarem á la empresa que hi havia un senyó que deya «*Perdius y sempre perdius vé que cansan.*»

Lo Circo esperant lo sant adveniment que segons veij será una companyia de zarzuela.

Romea sense novetats... ni novetat.

Novetats presentant dramas ben ensejats ab qual medi ha lograt ferse un públich numerós y escullit que espera ab ansia *Lo full de paper.*

L' Odeon ab obras del empresari Piquet, omplint la casa del seu especial públich.

En lo que ha sigut bona la senmana es en concerts. Comensin per saber que ja hi ha dos cafés que fan la competencia als teatros: lo café Cuyás y 'l del Comers: per un ral café, copa d' estudiant y música.

En lo del Comers bon acert aixís en los artistas com en l' elecció de las pessas; lo Sr. Cuyás los dilluns y 'ls divendres pot dirse que *echa el resto*. Artistas de punta, música de punta, obras de punta; en fi, tot alló que sab fer don Joseph per conservar lo rango del seu acreditat establiment. Are si que qui no 's diverteix es porque está trist y no vol.

Lo dilluns gran concert de guitarra al *Circolo ecuestre*. Lo Sr. Tárrega es lo primer guitarrista d' Espanya, que tractantse de guitarra, es lo mateix que si diguéssim *lo primer guitarrista del sistema planetari*. ¡Alló es brillo, ajust y bon gust! De la guitarra se 'n fá lo que se 'n vol: fins es capás de ferse 'n uns pantalons.

Lo dimars com no se 'n vá anar á terra la casa del carrer d' Avinyó ahont hi ha l' *Ateneo libre*, ja poden anarhi ab seguretat, porque es molt sólida. ¡Que 's pensan quin concert y quins aplausos y quin entusiasme! Música francesa é italiana, trossos inédits de las óperas «*Dolores*» y «*Il negriero*» de Manzocchi y música catalana, los artistas principals del Liceo... en fi la mar. No tinch temps de ferlos una descripció detallada. En fi, jo 'ls recomano que 's fassin sócios, que en aquella casa ho entenen.

Y 'l dimecres concert y vetllada literaria al *Foment de la producció espanyola*. Al *Ateneo*

libre 'ls mestres: al *Foment* uns joves deixebles del mestre Rodoreda, que seran mestres també. No 'u duptin ja 'n sentirán á parlar. Las poesías de alguns poetas catalans escullidas.

Y 'l dijous... Aquí m' aturo, fins la senmana entrant.

ZACARÍAS.

Al general Sanchez Bregua, aquell famós Marmerto qu' escriu en lo *Diari de 'n Brusi*, l' altre dia varen dispararli un tiro de revólver. Afortunadament no varen tocarlo. Pero 'l general vá caure á terra. Y un periódich diu: «Naturalment, pobre general, n' ha sentidas tant pocas de balas!..»

Als mestres de Solsona se 'ls déu l' assignació de vint mesos. Cosas qu' ensenyen los mestres de Solsona y molts altres que 's troban en lo mateix cas: Ensenyan lectura, escriptura, aritmética... y 'ls colzes.

Ja está aprobada la ley electoral. Res de sufragi universal, res de concedir vot als que saben de llegir y escriure. Lo govern professa altres principis: lo govern parteix de la base que t' dret á votar qui paga contribució. Lo principi de que parteix lo govern es lo següent:—«Qui t' l' ase t' l' vot.»

Tothom sab lo perillós qu' es tocar á bon temps, quan passa una tempestat. Dias endarrera á Laguar (Alicant) vá caure una centella al campanar, vá destruir la torre, vá matar al campaner, y vá sepultar entre las ruinas al rector de la parroquia. Vels' hi aquí un conflicte entre la religió y la ciencia. Y are que hi tornin!

La *Juventut catòlica* entre oració y oració fá una rifeta. Are 't surt ab una loteria dels següents objectes:

- 1.ª Una riquíssima faixa de Pio IX.
- 2.ª Un retrato ab l' autógrafo de Lleó XIII.
- 3.ª Un facsimil del monument elevat á Roma á la Puríssima Concepció.

Preu dels bitllets una pesseta, vulgo una missa. Objecte de la rifa: aixecar una iglesia á la *Santa familia*. Entre carlins ja sabem qui es la *Santa Familia*. ¿Será una iglesia ó será un quartel?

Al Sr. Ayala sembla que are l' hi volen regalar lo toisó d' or. La política al tant per cent dona molt.

Lo toisó es per si no 'u saben, una pell de bé. ¿No 'ls fá aixó l' efecte de la pell del país escorxat?

Que 'ls moderats tenen gana ja 'u sabiam; pero tanta gana, francament no 'ns ho pensavam. Are tot d' un plegat s' han empassat la constitució de 1876, ab l' article 11 sobre la qüestió religiosa, qu' era fins are una espina que se 'ls atragantava. ¿Y la constitució de 1845? Ja l' han pahida. Ja 's coneix que fá déu anys que dejenan. ¡Ay de nosaltres lo dia en que pujin al canclero!.. Se 'ns xuclan com un melindro.

La direcció de correos acaba de publicar una memoria. Fassi memoria senyor ministre d' Hisenda. D' ella 's desprén: primer que ab l' augment del valor dels sellos s' han deixat de recaudar un milió doscentas mil pessetas méns que quan no hi havia sellos de guerra. Segon: que durant 14 anys ha estat funcionant una fábrica de sellos falsos. ¡Catorze anys! Posin una fábrica d' objectes útils y ab menos de 14 anys las contribucions se 'ls menjarán la fábrica y 'ls objectes! Aquest país es Jauja!

Recorts del simulacro de los Carabancheles. Un pobre pagés vá veure com la caballería l' hi entrava al camp y l' hi trossejava la cullita. Ningú l' hi ha dit encare quan valia 'l gasto. Per xó que no 's desconsoli: l' govern pensa ab ell, ja 'u veurá al caure 'l trimestre de la contribució, com l' hi presenta 'l recibo.

Un periódich neo de Madrit ha assegurat que aquest 'l última pelegrinació ha sigut més tranquila y ordenada que las anteriors. Y no obstant vá haberhi pelegrins que van destrossar los hábitos y esgarrapar la má del Papa. Y vá haverni un que se 'n va endur los quartos del bisbe de Huesca. De manera que sí aquesta vá ser més tranquila y ordenada que las anteriors, en las anteriors no van cruspirse 'l Vaticano, sens dupte porque havian perdut la gana.

A Manresa dias endarrera dos burots van comensar á disputarse y van acabar per morir l' un de un tiro de revólver y per quedar l' altre gravement ferit. Tot va venir de la qüestió de partirse un tant, per una aprehensió que havian fet. D' aquests si que pot dirse que 'l ví no vá pujarlos al cap; sino que se 'ls vá ficar á la butxaca.

Aquell senyor Danvila, del qual tant vá parlar-se la passada senmana en lo Congrés, lo dia del enterro del President del Tribunal Supremo, duya una cinta. Lo president del colegi vá fer constar que no la duya com atvocat. Aquesta aclaració es molt útil: com atvocat lo Sr. Danvila presenta comptes de un milió de rals. ¡Qui sab lo que seria capás de demanar pèl treball de dur una cinta!

Un periódich diari ha cambiat de redacció per venir á defensar las ideas de la democracia d' ordre pero progressiva, es á dir de la democracia sensata, pero que mira endavant. Aquest periódich es *La Publicidad*, que fins are venia publicantse sense color polítich conegut. L' hi torném lo saludo que dirigeix á la premsa y 'ns felicitem de que la democracia que nosaltres defensém conti ab un nou adalit.

En Sagasta en plé Congrés: «Jo vaig ser fiel á la revolució fins al últim moment, y aixó es una rahó que demostra que seré fiel y leal á la dinastía.» ¡Are vejín!

En Cánovas contestantli: «Per ser fiel y leal á la dinastía 's necessita estar content sempre que la dinastía n' estiga, aixís prop del poder com lluny del presupuesto.» ¡Xarrupa minyó!

En Sagasta: «¿Qui fará las elecciones...?» En Cánovas: «¿Si las fém nosaltres, qué faréu los sagastins? ¿Vos retreuréu?..»

En Sagasta fa muixoní; en Cánovas també: tothom queda enterat; ningú vol desembossarse; ningú vol obrir la boca, que segons diuhen en las bocas obertas las moscas s' hi fican; y 'l país exclama: —Tant fástich me fán los uns com los altres: tornéume la contribució que no vull més comedias.

LO DE SEMPRE.

Si senyors; ja están obertas, ja están obertas las Cortes; ja los pares de la patria, ¡vaya uns pares, com hi ha mon! se ocupan en fe'ns felissos. ¡Si n' hi haurá de discussió buscari fórmulas y modos, y maneras y rahons porque, per bé de la Espanya puguin ser ministros tots! Sas disposicions son bonas: de moment, ja 'ls Senadors acordan per uns quans dias concedirse vacaciones.

¡Tot just comensan la feyna y ja acaban! Senyal bó. Lo motin qu' al ferbo alegan es porque ja 'u han fet tot Es á dir que, segons sembla, Espanya es una nació tan tranquila. tan ditxosa, tan felis per tots cantons, que ja ni 'ls Senador saben. en qué ocupar la se-sió. ¿Y 'ls Diputats? ¡Oh! D' aquestes lo país n' está orguñós. ¡Quina activitat desplegan en mil diversas qüestions, ja siga quao un ministre deixa vuyt algun silló, ja siga per doná amparo als pareats y als amigots! No reposan, no descansa: l' altra dia á la sessió n' hi van assistir catorze, número molt prodigiós porque, si bé 's considera, cap d' aquestes bons senyers va poguer, com s' acostuma, acudi á las reünions, ni á fe antessala al ministr'. ni á cassar, ni á pendre 'l sol. Deixin que 's tracti algun dia de fer la Espanya ab arriós, ó de treure 'l ministeri; ja veurán quin esbalot, que monrá la concurrencia de diputats á trompons, que no voldrán que la patria quedi sense protecció. Ja sentirán quins discursos, quin perorá més hermés, quina santa efervescencia, quins apilaments de votos, quins micus, quins tramoyas y al fi ¡quins síts y quins noos! ¡Y encara hi ha qui 'ls critica!

¡Aixís paga la nació a's que defensen sos fueros; als decidits campeons de las glorias de la patria; als que ab constancia y valor nos dedican sa existencia, sempre ab la ma sobre 'l cor, lo pen sobre la injusticia y los ulls... sobre 'l turró! ¡Oh, ingratitude espanola! Senyors, vaja, per favor; tinguin un xich de conciencia: mirin bé por tots cantons, y veurán que en quinze dias s' han realisat de débó las alegres esperansas que concebí. tot' hom quao se deya que molt promés s' anavan á obrir las Cortes. Mirin la industria per terra, mirin los barcos pé 'ls mols, mirin los tallers pé 'ls núvo's, mirin lo comers pé 'l fons, y 's convencerán sens dupte de que, per la nostra sért, fa ja un parell de senmanas qu' están obertas las Cortes.

C. GUMA.

A Paris: Es sapint que s' ha organisat una loteria de objectes que havian figurat en l' Exposició. Una minyona á qui 'l temps l' hi passa, estava registrant lo catàlech ab molta atenció. —¿Qué busca? l' hi preguntaren. —Res, l' única sort que 'm convé, un marit.

Un senyó arriba á casa seva, truca una vegada, dos vegadas, tres vegadas. La criada al últim surt á obrirli la porta. —¿No 'u sentias? l' hi pregunta tot malhumorat. —Cregui senyoret, que no 'u he sentit fins á la tercera vegada.

Lo Papa ha hagut de treure á un capellá del Vaticano. Aquest mestre ab camisas, solideos, mitjas, y mocadors de Pio IX havia fet un farsellet y s' ho anava venent de mica en mica, trayent los diners dels tontos.

Tots aquests objectes de Pio IX fan curacions, y obran miracles.
Deixant apart la homeopatia y la alopafia, aquest capellà era un ardent partidari de la papatia.

Un d' aquests dias la *Política* xulejantse ab los constitucionals va publicar un article titolat *La primera hoja*.

L'endemà un altre article titolat: *La segona hoja*.

L'endemà passat un altre encare titolat: *La tercera hoja*.

Jo: «Bè, vaja, si: tres fullas de col regaladas á n' en Sagasta per embolicar las sèvas esperansas.»

L'altre dia *l'Correo Catalan* deya que 'l Tenorio es la personificació del liberalisme.

Entenèmnos: Lo Tenorio entrant pèls convents y seduhint á las monjas es la personificació de alguns amichs del Diari carlista.

Lo Tenorio matant als homes de dos en dos es la personificació dels carlins.

Lo Tenorio burlantse de la justícia es la personificació dels neos.

Personificació del liberalisme no n' es sino quant penetra en lo cementiri y demostra que 'ls morts no l' hi fan por.

Als liberals no 'ns fa cap pór la fantasma del absolutisme.

Dias endarrera vá reunir-se á Solsona la Juventut catòlica per obsequiar al bisbe de Vich. A la porta vá haberhi empentas, escàndol y trompadas.

La Guardia-civil vá haber de desenvainar lo sabre y restablir l' òrdre.

Hauria pagat quatre duros per ser civil una estona. Me sembla que á aquells esbalotats joves catòlics, ab ménos de cinch minuts los *civiliso* completament.

Los moderats se preparan. Los moderats se remouhen. Los moderats se bellugan.

Lo Conde de Toreno vá enterrarlos, y la política de 'n Cánovas los ressucita.

Sempre ho havia dit.

No hi ha política com la de 'n Cánovas per aixecar morts

Y per enterrar vins.

Una de las figuras més notables del partit madú ja no es en Cheste.

En Cheste ha passat de moda: es un general poeta y seria capás de fustellarnos en vers.

Aquí lo que necessita es un home de punyo. Y naturalment, surt desseguida 'l conde de *Puñoenrostro*.

¡Ay Verge Santíssima! Del primer cop ja 'm sembla que 'm desgabella las barras.

Vamos á veure: després de tants romansos los sagastins y 'ls centralistas se fusionan ó no 's fusionan?

Algú suposa que 's tracta de un matrimoni secret entre dos viudos: los sagastins viudos de la llibertat y 'ls centralistas viudos del poder.

Matrimoni secret, no hi haurá confits. Viudos, ja sentirán los esquellets.

SOLUCIONS.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Llimona.*
2. ID. 2.ª—*Ornato.*
3. SINONIMIA.—*Pas*
4. MUDANSA.—*Pinta. — Cinta. — Tinta. — Quinta.*
5. ENDEVINALLA.—*Matalás.*
6. QUADRAT DE PARAULAS.—*Plat
Lata
Atac
Taca*
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—*3 7 4 1 2
7 4 1 2 3
4 1 2 3 7
1 2 3 7 4
2 3 7 4 1*
8. GEROGLÍFICH.—*Lo ventre porta las camas.*
Ha endevinat totes 8 solucions lo ciutadà Barceloní; 7 N. J. R 6 Noy de 'n Xico y Peret Piñol; 3 Ordep Lojup N Sarau, I Misacons y Pere Postirla; 3 Andrés de la Neu 2 J Espinach y 1 no més Cascabellitus y Mister Broquil.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ordep Lojup, Morauilla, Noy Maco, J. Rerref y Pau Sala.

Las d-més que no 's mencionan no 'n serveixen com y tan poch lo qu' envian los ciutadans Estudiand campanero. Secarr. n. 4. Escarras del Obrador, Alas, O. Xicoira, E. Banyela, Juan T. norlo, Gabriel, Vicens Sedassos, A. Buquica, Saitimbanquis, J. Corcé, Pere Suau, N. P. L. Sabatassas y Mister Broquil.

Ciutadà Phenicopterus: Insertarém lo triángul.—Nadal y Santesteve: Te de compendre que certs generos no conuenen per la «Campana» Vostè versifica bè y per xó mateix lo dia que vinga podrá brillar.—Pau Sala: Hi anirà una anagrama y varias sinonimias.—Hereu Pepus: Insertarém la combinació numérica y 'l trenca-closcas.—Moratilla: Publicarém la mudansa.—Olu: La poesia està ben feta; pero amigo certas cosas no pot dirse. En la guerra que vostè 'ns proposa allà baix no tenen cap laixa y aquí dalt algunas.—Noy de 'n Xicu: Insertarém un geroqlílich.—Pau Magre: Si l' article està acceptat l' insertarém pero no podem fixar li plasso, perque primer que tot es l' oportunitat en nostre periódich.—Barceloní: Publicarém un geroqlílich.—Quim-t, viatjant de panys: Publicarém la noticia, pero en lo número próxim: la carta ha vingut tart: las charadas son iluixetas.—Perico: Insertarém un geroqlílich.

I.
¿Qué 's creu senyor Cánovas
que tot espanyol
te una *hu tercera*
de dinés ó es *tot*?
Hu quar: que tans pagos
no 's poden pagar
y encara afaginh
de nous sempre están!
Lo *hu dos* que pot fer,
si 'ns vol gobernar
es mira de treurho
ó 'ns morim de fam.

B BAROTAU.

II.
Prima y segona son lletas,
per més senyas consonants;
ima tercera una mida.
y mon *tot* t'è molt d' aguant.

PUNT D' ORO.

ENDEVINALLA.
Lo meu *tot* es nom de dena,
de tres personas compost,
Au, lector, ves si m' acertas,
que quasi ja t' ho dich tot.

MISERIA FAM Y C.^a

MUDANSA.
Lo meu pare una *tot* te
que *tot* crech que res li fa;
qu' á una *tot* de lluny d' aquí
m' ha dit que la va trobar,
tota tot, en mitj d' un camp;
y de llavors ensá
tot sovint la sol *tot* molt
per poderia conservar.

S. O. T.

QUADRAT DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletas de manera que llegidas horizontal y verticalment digui la 1.ª ratlla lo nom de un objecte per fumá; la 2.ª un nom de dona; la 3.ª també y la 4.ª lo que son los neos.

GEROGLÍFICH.

K K
A
K B A L L T
A
K K
E
G U R A

ORDEP LOJUP.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Lo drapaire.

¿Ahont es la filla del drapaire?

La minyona dels esquiroles.

Tenia cinch esquiroles dintra de una gabia: tots cinch l' hi han fujit y se n' hi han anat al bosch.
¿Ahont son los cinch esquiroles?

LA FAMILIA BORGIA

Panxa plena fà bullícia.